

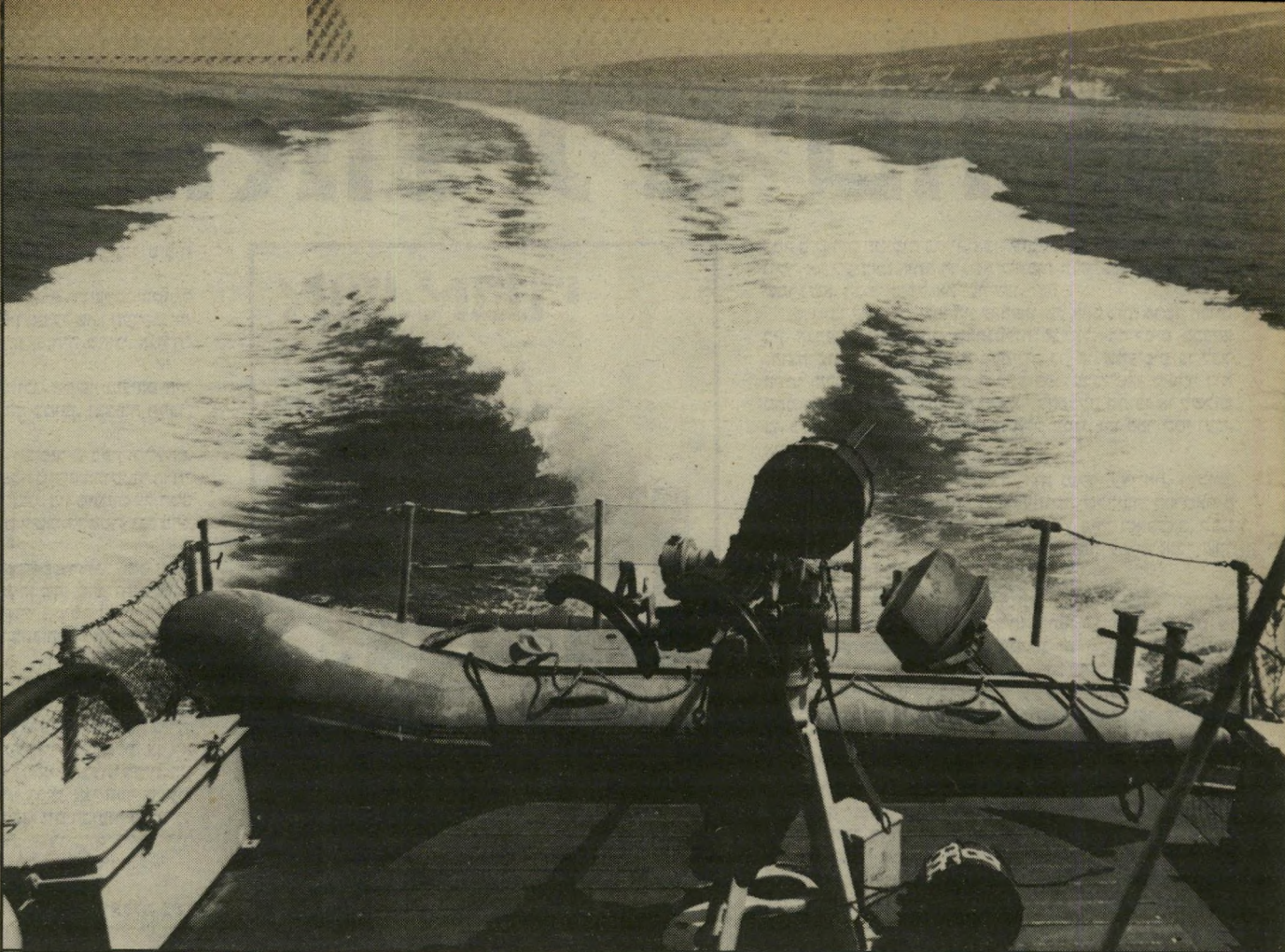
חופי הארץ סגורים הרמטית. הכתבת הרטובה של "העולם הזה" וידאה זאת

ותפקידים, ושכל אחד משמונת אנשיהצוות יודע לעשות הכל. את תראי את זה לבר במשך ההפלגה, אמר, ואיחל לי הפלגה נעימה.

בעיית השמן נפתרה מהר ויצאנו שוב לדרך. המשימה: סיור לאורך החוף, בין ראשיהניקרה בצפון לעכו בדרום, ומעקב אחרי ספינות וגופים בלתי-מוזנים בטווח זה. בצה"ל זה נקרא כט"ש — כיטחון שוטף. הספינה השאירה שובל לבן וארוך בתוך המים המטונפים של נמל-חיפה. העיר התרחקה לאט-לאט מעינינו, אל תוך ענני הזיהום של המיפרץ. יצאנו לים הפתוח. שעת לפני הצהריים. השמש זרחה מעל שמיים כחולים ונקיים. הים חלק כמו ראי. מבחוץ נראה שזו עומרת להיות הפלגה נעימה. אבל המעיים שלי היו הפוכים וריכוז את רוב תשומת-ליבי:

קריאה קצרה ברמקול הפכה מייד את קליפת-האגוז הקטנה ליחידה קרבית לוחמת. יאיר פלקס, המפקד, השמיע כמה מילים קצרות, שבדרך-ביתהו התחילו אנשיהצוות להתרוצץ על הסיפון כמו חברות נמלים עמלות. כולם היו לבושים בחגורות-הצלה, עסוקים בהטענת הפגזים לתותחים ולמיקלעים שעל הסיפון.

דורון הזיע מאחור, ליד הירכתיים. הרים שוב ושוב את המחסנית הגדולה של התותח. יאיר לא היה מרוצה, וביקש שיחזור על הפעולה שנית:

סתתם יום

ששנל יום

בעזרת צינור הגומי השחור. אם אייפשו לנפח, יש בקבוק קטן לניפוח אוטומטי חרפעמי (לזכור שזה חרפעמי, הרגיש שוב), משרוקית קטנה להודיע על המיקום ואקרח קטן לירי של זיקוקין בלילה. צפירה. אט-אט התרחקה הספינה מן הריץ, ויקו, עטוי חגורת-הצלה צה"לית בצבע חאקי, עמד על החרטום.

מרגע שדרכו רגליי על הספינה הקטנה, הרגשתי כאילו עולמי חרב עליי. מעיי, כמו שנאמר בביטוי, נתהפכו בקירבי. דודו, הקצין שליווה אותי לדרור, דחף לי חבילה כחולה ליד. הוא הסביר לי, בטון של דיילת בתחילת טיסה, שזו חגורת הצלה ופתח בהדגמה מהירה: כך פותחים. מניחים על הצוואר, מנפחים

שיחרר את החבלים השחורים מהמוז וגיגל אותם על הסיפון. יאיר עמד ליד ההגה הגדול וניווט את הספינה אחורה. מטר ועוד מטר ברוורס איטי. המכוונות נהמו מתחת לרגליים. מכער לחלון מרובע על ריצפת הסיפון יצא עשן אפור, סמיך ומסריח. כמה חיילים עמדו על מירפסות בניין המישרים הצר וצפו בספינה המתרחקת. קיוויתי

צילמה וכתבה ענת סרגוסטי

בליכי שההפלגה תעבור עליי בשקט. למרות המעיים המתהפכים.

ואז נשמעה הקריאה העמומה מתוך חדר-המכונות: "חבר'ה, צריך לחזור, יש תקלה בשמן". יאיר תפס את המיקרופון הקטן כידו והחזיר שאלה פנימה: "מה קרה?" מקסים עלה בריצה מתוך כטן הספינה, הוריד את האוזניות שחבש לראשו, והסביר ליאיר שיש תקלה בשמן המנוע.

כמו שיצאה הספינה לדרך תחתית של שלושה מטרים, כך חזרה באיטיות אל הריץ. וישו, שנשאר עדיין ליד החבלים השחורים, הורדו לקשור אותם שוב אל המוז.

הייתי גאה בעצמי. ההפלגה הראשונה על דבור של חיליהם עברה דווקא בסדר. לא חשבתי שהיא תהיה כליכך קצרה וללא תקלות, במיוחד אחרי שהפחירו אותי כליכך הרבה. "שתרעי לך שאין שרותים על הספינה, ושאת הבחורה הראשונה שעולה לסיור כזה על דבור", אמרו לי

דבור בים ספינת הדבור, שאורכה 20 מטרים ורוחבה 6 מטרים, יכולה להגיע למהירויות גבוהות. הספינה מצוידת בתותחים קטנים ובמיקלעים, בנוסף לממשקיים שונים למציאת כיוון.

דורון ביצע את הפעולה במיומנות, כשהוא רוטן לעצמו בשקט. הפקודות נורו בקצב מבעד לרמקול. ניסוי כלים, טווח קרוב, הודיע יאיר. הוא הציע לי לשתום את האוזניים. הפעולה הזאת, שהצריכה שימוש בשתי ידיים, התגלתה כמסובכת. איך אפשר, ברומנית, גם לשתום את שתי האוזניים וגם לשמור על שיווי משקל? לפקודה "אשו" נורו שלושה פגזים מכל כלי שעל הסיפון, קרוב אל תוך המים הכחולים. הניסוי עבר בהצלחה,

כשהגעתי כבוקר לכסיס חיליהם בחיפה. ההתרגשות בכסיס היתה באותו בוקר גדולה כמעט כמו שלי. תא"ל זאב, מפקד הבסיס, שנראה כמו אישיים ותיק ושבע סערות ומלה, קרא לי ללישכתו. הוא הסביר לי בקצרה שהדבור, ספינה שאורכה 20 מטרים ורוחבה 6 מטרים, היא כליהשיט הקטן ביותר המסויר לחופי הארץ. הוא סיפר לי שהיחסים על הספינה הם כמו יחסים בתוך מישפחה. שאין הגדרה קשוחה של דרגות

ויטו מגלגל חבלים ויטוריו, שכולם קוראים לו ויטו, החייל הצעיר ביותר על הדבור. מגלגל את החבלים שליד החרטום. בתפקידו הרישמי בספינה הוא נשק.